

vseh izdatkov. Izplača se že, če samo pravilno izpelje zavarovanje in cepljenje moštva, da ne govorimo o drugem.

Ustanovili smo ekspedicijski klub, da bi pritegnili sposobne ljudi za mentorje, svetovalce, pomagavce, da bi vključili nove sodelavce, ki jim je do razvoja odpravarstva v Sloveniji in Jugoslaviji. Odločili smo se, da bomo še razglabljali o mestu in načinu dela znanstvenih sodelavcev.

Odločili smo se, da bomo del svojega snovanja posvetili organizaciji strokovne pomoči narodom dežel, v katerih delujejo naše odprave. Stiki z zavodom za tehnično pomoč SRS so prvi korak v tej smeri.

Odprave pa morajo – po mojem mnenju – teči dalje. Zdaj imamo že precej bogatih izkušenj, znanja in sposobnih ljudi. Ni več potrebno, da odprave improviziramo, temveč jih že lahko solidno organiziramo!

ANDREJ VOVKO
*SALDIJU WISIAKU**

Neslišno
je potrkalo
na njena vrata,
megla
daljne gore
jo je ovila.
Izpod
snežišča
so prihajali
koraki,
v trepetajočo
dlan
so ji segle
njegove roke
krvave.

V pogledu
se je ujel
zadnji odblesk
sive
skale,
in gorske ptice
so ga obrale.
Bil je
škrlatnordeč
večer,
njegov smeh
je ovenel
ko
se je vrnil
s Planjave.

ANDREJ VOVKO
NE JOČI

Ne joči,
ker
me hladna
gora,
ne ti,
je zaprla
v svoj objem,
ne joči,
ko s poletnim
soncem

skopnel bom
v prah,
ne joči,
ker namesto
hrupnega
človeka
postal sem
tih,
mehki
gorski mah.

ANDREJ VOVKO
GORSKA

Ko nemo
ležal bom
pod kupolasto
belimi
oblaki
in mi drugovale
bodo
vreščeče
gorske ptice,

ko
v utripu
bolečine
se bodo
strdile
moje sanje,
miren bom
in čist
kot obraz
Resnice.